

ordet fritt

epost: ordetfritt@r-b.no Si din mening i Romsdals Budstikke. Bruk fullt navn. Oppgi alltid navn og adresse til redaksjonen. Skriv kort, maks. 60 linjer. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte innlegg. Innlegg blir ikke returnert. Innlegg i denne spalten blir ikke honorert.

Paradigmeskifter i sykehuskampen

Lederen i SKK, Martin Kolberg (Ap), mener å kunne spore et paradigmeskifte i sykehussaken da direktør Andersen i HMN ble tvunget til å gå av. På den tiden var det ikke mange som syntes å ha merket dette skiftet. Men på Nordmøre hevder man nå at dette er en del av en udemokratisk prosess som man mener ikke lenger har legitimitet, i hvert fall ikke på Nordmøre. Denne personalsaken hadde departementet blitt varslet om allerede ett år før helseminister Bent Høie (H) endelig tok affære, en sak Kolberg mente SKK ikke burde diskutere fordi den ikke hadde relevans for lokaliseringsskjeddaken.

Hva man aksepterer på Nordmøre synes også å ha gjennomgått et paradigmeskifte. Da Anne Grethe Strøm-Erichsen (Ap) var helseminister, sparket hun hele styret i HMN med begrunnelsen at det hadde vært interne uenigheter. På Nordmøre mener man nå at forsøk på å skape enighet er hovedproblemet. Også under Strøm-Erichsen var det lukkede styremøter. Nå går man til rettsak fordi dette fortsatt skjer under Høie som helseminister. Men aksepterer at ordfører Øyen (Ap) hemmeligholder sin korrespondanse i saken, og i

strid med arkivforskriftene. Man nevner heller ikke at ordfører Golmen (Sp) feilinformerte Stortinget omkring størrelsesforholdet på sykehussene i Molde og Kristiansund, en feilaktig myte som synes å være en viktig årsak for det sterke engasjementet på Nordmøre. Saksordfører Lundteigen (Sp) i SKK har anført dette delvis mytebaserte engasjementet som begrunnelsen for legitimitetsbristen.

Både i 2012 og 2014 var det lagt opp til styremøter i HMR og HNM med en dags mellomrom, annonsert nesten et år i forvegen. Denne stramme tidsplanen ble ikke kritisert i 2012 da man vedtok et fellessykehus på aksene Frei – Hjelset. Heller ingen protesterte på at samme tidsplan ble lagt til grunn for vedtaket om lokalisering i 2014. Først etter at lokaliseringen på Hjelset ble kjent protesterte man, og spesielt på at helseminister Høie framskyndet foretaksmøtet til å følge samme stramme tidsplan. Man aksepterte tydeligvis at styremedlemmene i HMN hadde kun én dag på ekstra vurdering av forutgående styrebehandling, men aksepterte ikke det samme for statsråden.

Det kan være god grunn for å hevde at en dag mellom styremøtene eller foretaksmøtet er knapp tid – men det må gjelde likt for styremedlemmene i HMN og statsråden. Slik kritikk rettet tidligere fylkesmann Kåre Ellingsgård i Molde i god tid før styremøtene høsten 2012, uten å vente til etter at utfallet av styrevedtaket ble kjent. Han fikk den gang ingen støtte fra Nordmøre. Den støy som ble skapt for nærmest å kuppe styremøtet i HMR i desember 2014, med bl.a. grunnløse beskyldninger om korrupsjon, var ikke et troverdig argument for utsettelse, det var kun et forsøk på omkamp. De som kjempet for omkamp ønsket styremøtet lukket, og gjør dermed kritikken mot lukkede styremøter lite troverdig.

Så kan man undres over hvorfor de som nå plutselig protesterte på Høie sin saksbehandling ikke protesterte da Strøm-Erichsen slo sammen helseforetakene i Møre og Romsdal til ett. Hvor mange faglige analyser hadde hun vurdert, og hvor mange styrebehandling i helseforetakene lå forutfor denne beslutningen? Her fantes ikke en eneste ekstern analyse eller styrevedtak.

Sjukehusdebatt: Martin Kolberg (Ap) snakket om «paradigmeskifte» da sjukehussaka ble drøftet på Stortinget.

FOTO: ERIK BIRKELAND

Hvis dette var forsvarlig saksbehandling av Strøm-Erichsen, hvordan kan man da kritisere Høie for stram tidsplan?

I motsetning til det paradigmeskiftet noen hevder å kunne spore da Andersen måtte gå, så var paradigmeskiftet på Nordmøre monumentalt og øyeblikkelig. Det inntraff den dagen det ble kjent at Astrid Eidsvik gikk frivillig som direktør for HMR, fram til da ble prosessen skamrost. Noen lurte kanskje på hvorfor dette

plutselige skiftet inntraff, istedenfor skamros hevdet man at prosessen manglet legitimitet. De som lurte på dette er sikkert også forundret over at man på Nordmøre tiljublet Eidsvik da helseforetaket holdt sine orienteringsmøter der, mens man i Romsdal var kritiske og hevdet hun ensidig nivellerte alternativene for at lokaliseringen lengst unna Ålesund skulle framstå i et mest mulig kunstig gunstig lys.

Rasmus Rasmussen
Molde

Styrker maritim konkurransekraft

Nylig la regjeringen fram sin maritime strategi «Blå vekst for en grønn fremtid». Det er en strategi som styrker konkurransekraften til en av landets viktigste næringer. Maritim næring har i generasjoner stått for innovasjon og nyskaping, og utviklet seg til en av landets mest globale, innovative og fremtidsrettede næringer. Næringen har også hatt stor betydning for utviklingen av olje- og gassnæringen.

Målet er at kunnskapen vi i Norge besitter i maritim næring og olje/gass skal bidra til innovasjon og nyskaping innen de andre havbaserte næringer. Da må disse næringene i seg selv være sterke. Her legger regjeringens maritime strategi grunnlaget. Den gir klare føringer for målet om en mer miljøvennlig og bærekraftig skipsfart. Fremtidige krav til statlig fergemateriell blir null utslipp! Norge må ha som visjon å være verdensledende på miljø- og klimavennlig teknologiutvikling. Ikke for å stille nye og kostnadskrevede

krav til redere, men for å skape konkurransekraft i hele næringen ved at vi ligger først i utviklingen. Da må også staten være villig til selv å etterspørre morgendagens teknologiske løsninger.

Strategien inviterer også til kunnskap og utviklingssynergier mellom de havbaserte næringene. Det kan for eksempel gi oss mer miljøvennlige produksjonsanlegg for havbruk, nye muligheter for utnyttning av fornybar energi fra vind og hav, samt utnyttning av mineraler og annet som vi enda ikke har kunnskaper om hvordan vi kan utnytte. Mulighetene «havrommet» gir kommer ikke av seg selv. Kun langsiktig satsing på F&U, kunnskap og konkurransekraft gir resultat. Digitalisering og automatisering er innovativ teknologi og er viktige for innovasjon, vekst og omstilling. For maritim næring handler det om å være i stand til å identifisere mulighetene som nå åpner seg for å oppnå konkurransefortrinn. Her legger regjeringens

Miljøvennlig: Fremtidige krav til statlig fergemateriell blir null utslipp.

FOTO: ERIK BIRKELAND

gens maritime strategigrunnlaget.

Regjeringens ambisjoner for videreutvikling av maritim næring skaper entusiasme og fremtidstro. Allerede på lanseringsdagen for strategien varslet flere redere hjemflagging av nærmere 30 utenlandskregistrerte fartøy. Målet er flest mulig sjømenn på skip med norsk flagg. Dette styrker landorganisasjonene og det maritime clusteret som tjeneste- og utstyrsleve-

randører. Derfor styrkes refusjon og nettolønnsordningene. Fartsområdebegrensningene justeres noe for enkelte kategorier fartøy. Summen av satsingen sikrer i større grad den norske sjømanns konkurransekraft og flere fartøy med norsk flagg. Det vil nasjonen Norge tjene på. Totalt inneholder strategien 71 tiltak for sikre «Blå vekst for en grønn fremtid» for den maritime næringen.

Ove Trellevik, maritimpolitisk talsperson og stortingsrepresentant for Høyre

Kommunesammen-slåing og folkelig engasjement

Diskusjonen rundt kommunesammenslåing går sin gang. Dette er etter mitt syn en svært viktig sak hvor vi nå skal ta viktige avgjørelser som vil ha stor betydning for oss menige borgere i veldig lang tid framover. Debatten bør være åpen for tvilere. Nu går veldig mye av diskusjonene etter mitt syn i for positiv retning.

Jeg skulle gjerne sett flere skeptikere både i offentlig debatt og i nærmiljøet.

Det er utrolig viktig at den «menige» borger skaffer seg informasjon og prøver å ta et standpunkt. Følgende tanke har slått meg: Er vi for redde for å si at vi tviler? Er vi redde for å få et stempel som sær?

Personlig er jeg en tviler, iallfall til svært store kommuner. Årsaken til det er at jeg tror det vil ha betydning for lokalt demokrati og tilhørighet. Hvem vil føle seg kallet til f.eks. lokalt politisk engasjement i en stor kommune?

Vil dyktige mennesker – kanskje de dyktigste? – vegre seg for slike verv? Mange lignende argumenter finnes!

Mitt ønske er:

■ Lokale folkemøter der også *dyktige* nei-folk er invitert. (En Vesterålskommune oppnådde stor oppmerksomhet da de inviterte en *dyktig* nei-mann til et møte.) Og engasjement rundt spørsmålet er vel alle interessert i – eller tar jeg feil?

■ Slike «objektive» møter må kunngjøres tydelig i god tid, bla med *god* presentasjon av innlederne og noe av hva de står for.

■ At vi *også* skal se i andre retninger enn til de *bestilte* utredningene. Hvor klargjørende har disse vært?

■ At vi skal klare å få til et større folkelig engasjement.

Mari Fredriksen Eide